

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
KANTONALNI SUD U ZENICI
Broj: 43 0 Ps 224793 24 Pž
Zenica; 20.03.2025. godine

Kantonalni sud u Zenici, građansko vijeće sastavljeno od sudija: Sanela Popović, kao predsjednica vijeća, Ramo Ljevaković i Ranka Baškarad kao članovi vijeća, u parničnom postupku tužioca Vipap videm Krško d.d., Krško, Tovarniška 18, koga zastupa punomoćnik Ivan Tomić, advokat iz Mostara, protiv tuženog Pet servis d.o.o., Zmaja od Bosne bb, Zenica, koga zastupa punomoćnik Kenan Bajramović, advokat iz Zenice, radi naplate potraživanja, v.s. 50.000,00 KM, odlučujući o žalbama tužioca i tuženog izjavljenim protiv presude Općinskog suda u Zenici broj 43 0 Ps 224793 23 Ps od 25.10.2024. godine i dopunske presude broj 43 0 Ps 224793 23 Ps od 05.02.2025. godine, u sjednici vijeća održanoj 20.03.2025. godine, donio je

PRESUDU

Žalbe se odbijaju kao neosnovane i prvostepene presude potvrđuju.

Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženog za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom i dopunskom presudom obavezan je tuženi da tužiocu isporuči robu otpadni papir u vrijednosti od 3.545,89 EUR-a u roku od 30 dana

Drugim stavom izreke pobijane presude odbijen je kao neosnovan preostali dio zahtjeva tužioca kojim je tražio da se obaveže tuženi da mu isporuči robu otpadni papir u vrijednosti od 21.934,50 EUR-a.

Trećim stavom izreke prvostepene presude obavezan je tužilac da tuženom namiri troškove postupka u iznosu od 3.638,05 KM u roku od 30 dana.

Četvrtim stavom izreke prvostepene presude odbijen je kao neosnovan preostali dio zahtjeva tužioca i tuženog za naknadu troškova postupka.

Protiv navedene presude i dopunske presude žalbu je blagovremeno izjavio tužilac, pobijajući istu u cjelini, zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog pogrešne primjene materijalnog prava, uz prijedlog da se žalba uvaži i pobijana presuda preinači na način da se udovolji tužbenom zahtjevu u cjelini i tužilac obaveže na naknadu troškova postupka.

Protiv prvostepene presude, žalbu je blagovremeno izjavio i tuženi, pobijajući istu u I i IV stavu izreke prvostepene presude, bez izričitog navođenja zakonskih razloga pobijanja prvostepene presude, kao i dopunske presude, ali iz navoda žalbe proizilazi da se ista pobija zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog pogrešne primjene materijalnog prava, uz prijedlog da se žalba uvaži i pobijana

presuda preinači na način da se odbije tužbeni zahtjev u cjelini i tužilac obaveže na naknadu troškova postupka ili ista ukine i predmet u pobijanom dijelu vrati na ponovni postupak.

U odgovorima na žalbu tužioca na presudu i dopunsku presudu tuženi navodi da je mogućnost prebijanja utvrđena i nalazom vještaka ekonomske struke. Tužilac je zaprimio izjavu o kompenzaciji na koju nikad nije prigovorio, pa predlaže da se žalba tužioca odbije.

U odgovoru tužioca na žalbu tuženog tužilac navodi da navodi žalbe tuženog u odnosu na institut prebijanja nisu osnovani da presuda u dosuđujućem dijelu nije izvršiva. Na žalbu na dopunsku presudu odgovor tužioca nije podnesen.

Ispitujući prvostepenu presudu po žalbi na osnovu člana 221. Zakona o parničnom postupku (Sl. novine FBiH, broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15) – ZPP-a, u granicama žalbenih navoda i po službenoj dužnosti, drugostepeni sud je zaključio:

Žalbe nisu osnovane.

Predmet spora prema tužbi tužioca od 01.02.2023. godine je isporuka otpadnog papira, u skladu sa predračunima broj: 38/22 od 30.06.2022. godine na 14.250 EUR-a (koji je tužilac u cjelini izmirio, ali je tuženi isporučio robu samo u vrijednosti od 5.394,61 EUR-a), 39/22 od 05.07.2022 i 40/22 od 07.07.2022. godine (po kojima je tužilac je uplatio tuženom 16.625 EUR-a, ali roba po toj avansnoj uplati nije isporučena), pa tužilac traži isporuku robe, otpadnog papira u vrijednosti od 25.480,39 EUR-a.

Tuženi je istakao da je sa tužiocem izvršio prebijanje potraživanja nakon kojeg smatra da bi ostao dužan samo 3.545,89 EUR-a.

Svoje pravo tužilac zasniva na članu 12. (načelo savjesnosti i poštenja) i članu 454. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima (Sl. list SFRJ broj: 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89, Sl. list RBiH broj: 2/92, 13/93 i 13/94 i Sl. novine FBiH broj 29/03 i 42/11) – ZOO-a, kojim je propisano da se ugovorom o prodaji obavezuje prodavac da stvar koju prodaje preda kupcu tako da kupac stekne pravo svojine, a kupac se obavezuje da prodavcu plati cijenu.

Među strankama nije sporno da je tužilac tuženom po navedenim predračunima isplatio avans u iznosu od 25.480,39 KM.

Među parničnim strankama je sporna visina tužbenog zahtjeva, dakle, iznos robe koju bi tuženi trebao isporučiti tužiocu. Tužilac smatra da se prebijanja ne može izvršiti jer tužilac traži od tuženog da izvrši činidbu u obliku isporuke robe, dok tuženi smatra da je dug tuženog iznosi 6.938,90 KM s obzirom na dostavljenu Izjavu o kompenzaciji.

U dokaznom postupku provedeni su predloženi dokazi, pa je provedeno vještačenje po vještaku ekonomske struke, saslušan za tuženog u svojstvu parnične stranke H. P., svjedokinja E. P., te izvršen uvid i pročitani: Predračun broj 38/22 od 30.06.2022. godine, Predračun broj 39/22 od 05.07.2022. godine, Predračun broj 39/22 od 05.07.2022. godine i drugi materijalni dokazi kako je navedeno u prvostepenoj presudi (druga stranica).

Žalbe tužioca nisu osnovane.

Vještak ekonomske struke je konstatovao da iz analize analitičkih kartica koje je dostavio tuženi, proizilazi da su uredno evidentirane sve promjene, te da je tuženi evidentirao dug prema tužiocu u ukupnom iznosu od 6.938,90 KM. Razlika između ovog iznosa i naprijed navedenog iznosa od 6.935,16 KM (3,74 KM) je nastala kao posljedica kursnih razlika prilikom dugoročnog knjiženja promjena od strane tuženog. Naveo je da kao relevantan podatak treba uzeti onaj koji je iskazan u valuti BAM prikazan na analitičkoj kartici tuženoga kao i da je članom 336. ZOO-a se propisuje da dužnik može prebiti potraživanje koje ima prema povjeriocu sa onim što ovaj potražuje od njega, ako oba potraživanja glase na novac ili druge zamjenjive stvari istog roda i iste kakvoće ako su oba dospjela, a član 337. ZOO-a propisuje da prebijanje ne nastaje čim se steknu uslovi za to, nego je potrebno da jedna strana izjavi drugoj da vrši prebijanje, te da se poslije izjave o prebijanju smatra da je prebijanje nastalo onog momenta kada su se stekli uslovi za to. Uzimajući u obzir navedene odredbe ZOO-a, kao i to da je pravno pitanje da li se odredbe slovenačkog Zakona o finansijskom poslovanju, stečajnom postupku i prinudnom poravnanju, koji je osnov za donošenje Rješenja o pokretanju postupka prisilnog poravnanja, nad tužiocem mogu primjenjivati u Bosni i Hercegovini, vještak je mišljenja da dug tuženog prema tužiocu iznosi 6.938,90 KM.

U svom iskazu zakonski zastupnik tuženog je naveo da poznaje firmu Vipap videm d.d. Krško, te da se oni bave prikupljanjem ambalažnog otpada na teritoriji Bosne i Hercegovine i prodajom istog u fabrike za reciklažu. Navodi da pošto je Vipap jedna od njih imali su saradnju sa njima nekih 5 do 6 godina konstantno. Na početku svakog mjeseca dogovarali su cijene robe koje isporučuju prema njima jer su cijene berzanskog tipa. Nakon toga bi im slali robu šleperskim kamionima, a oni bi je plaćali u roku od 30 do 90 dana. Navodi kako su u toku saradnje ostvarili promet otprilike oko 600.000,00 KM, i da uplate tužioca nisu bile tačno u roku po dospelju, ali su plaćane u roku, najdalje od 90 dana, te da takvo plaćanje nije bilo problem jer su ostvarivali velike promete i uvijek su ih pratili sa plaćanjem, te je kako navodi, dopustivo u saradnji sa velikim fabrikama. Također, navodi da Pet servis nema nikakvu obavezu prema tužiocu, oni imaju ekstremno knjigovodstvo koje im vodi knjige i svake godine prave presjek stanja sa svim njihovim kupcima i dobavljačima, a u skladu sa zakonima Bosne i Hercegovine te su isto uradili i sa tužiocem kada su kompenzirali dugovnu i potražnu stranu, tada je ostalo duga Pet servisa oko 3.000,00 EUR-a koji su im spremni uplatiti ili namiriti sa čim se oni nisu složili i podnijeli tužbu. Napominje da cjelokupan asortiman roba kupuju na tržištu BiH i posluju isključivo po njihovim zakonima tako da njihovu tužbu nije spreman prihvatiti. Navodi i da nisu u obavezi isporučiti robu u vrijednosti od 50.000,00 KM. Naveo je da knjigovodstvo svake godine ravna obaveze kupaca i dobavljača kako bi znali stanje na taj dan, te su tako uradili i sa Vipap-om Krško. Također je naveo da postoji obaveza po Zakonu o računovodstvu da vrše usaglašavanje stanja, te su zbog toga vršili usaglašavanje istog, tužilac nikada nije odgovorio na poziv za izjašnjenje o načinu izmirenja preostale obaveze u iznosu od cc 3.500 EUR-a, tačnije nikada se nisu izjasnili, odnosno tužilac nije nikada odgovorio na izjavu o prebijanju međusobnog potraživanja. Direktor je od osnivanja Pet servisa 2014. godine do danas, te ističe kako je ovo prvi spor. Naveo je i da ambalažni otpad podrazumijeva papir, karton, najlon, plastika, s tim da su sa Vipap-om radili isključivo papir, odnosno smeđi i novinski papir, što oni koriste u svojim pogonima prerade. Naveo je i da su svojim kamionima slali robu i da je to navedeno na svakoj narudžbenici, tačnije navedeno je paritet DAP Krško.

Svjedokinja E. P. je navela da joj je poznata firma Vipap videm d.d. Krško, jer su radili sa njima godinama i da su kroz poslovnu saradnju ostvarili određeni promet roba u iznosu od cca 600.000,00 KM. Dalje je navela da u pomenutoj firmi obavlja poslove komercijaliste, fakturiste i da ista posjeduje suvlasnička prava 50% u firmi, i upoznata je sa finansijama tuženog, tačnije saradnja između tužioca i tuženog odvijala na način da su oni njima isporučivali

robu, zatim istu fakturišu onako kako se na mjesečnom nivou dogovore i tako iz mjeseca u mjesec, te da tužilac nije bio uredan u plaćanju, te su isti plaćali robu u roku od 30, 60 i 90 dana. Negirala je tužiočevu tvrdnju da tuženi nije izvršio obavezu isporuke robe otpadnog papira u vrijednosti od 50.000,00 KM, te ističe da su robu koja je bila naručena od tužioca, sa njihove strane uredno isporučena. Kako je krajem 2022. godine izvršeno prebijanje međusobnih potraživanja i obaveza, navodi da je tuženi ostao u obavezi prema tužiocu isplatiti iznos od cca 7.000,00 KM. Također, pozvali su tužioca da im dostave informaciju na koji način da obavezu u iznosu od 7.000,00 KM, zatvore, ali se nisu nikada oglasili.

Iz Rješenja o pokretanju postupka prisilnog poravnanja od 03.11.2021. godine proizilazi da je postupak nad dužnikom Vipap videm d.d. Krško, te da predlagač mora u roku od 15 dana od dana prijema ovog rješenja uplatiti predujam za troškove postupka prisilnog poravnanja u iznosu od 33.367,79 EUR-a. Ukoliko predlagač u ostavljenom roku ne bude platio predujam za pokriće troškova prisilnog poravnanja, sud će obustaviti postupak.

Iz Rješenja o potvrdi prisilnog poravnanja od 06.07.2023. godine proizilazi da je nad dužnikom Vipap videm d.d. Krško potvrđeno zaključeno prisilno poravnanje za redovna potraživanja povjerilaca, da se potvrđuje poravnanje za osigurana potraživanja povjerilaca sa sljedećim sadržajem: odlaže se dospijeće plaćanja osiguranih potraživanja do kraja zadnjeg dana u 2022. godini, a nakon toga se dužnik obavezuje na plaćanje 15% glavnice najkasnije do 31.12.2023. godine, 15% glavnice najkasnije do 31.12.2024. godine, 15% glavnice najkasnije do 31.12.2025. godine, 15% glavnice najkasnije do 31.12.2026. godine, 40% glavnice najkasnije do 31.12.2027. godine, da je sastavni dio dispozitiva popis osiguranih potraživanja, utvrđenih u postupku prisilnog poravnanja od 09.11.2022. godine, da je u popis pod rednim brojem 711 upisan Pet servis d.o.o. Zenica sa iznosom od 21.136,85.

Iz Predračuna 38/22 od 30.06.2022. godine proizilazi da je vrijednost robe 14.250,00 KM. Iz Predračuna 39/22 od 05.07.2022. godine proizilazi da je vrijednost robe 14.250,00 KM. Iz Predračuna 40/22 od 07.07.2022. godine proizilazi da je vrijednost robe 7.375,00 KM.

Iz Odgovora na dopis od 28.12.2022. godine, proizilazi da tuženi ima obavezu prema tužiocu u iznosu od 3.545,89 EUR-a te je istog pozvao da se izjasni o načinu izmirenja iznosa od 3.545,89 EUR-a odnosno da tužilac dostavi instrukcije za plaćanje navedenog iznosa ili da se izjasni da li traži da se navedena obaveza zatvori isporukom robe.

Iz Izjave tuženog PET SERVIS d.o.o. Zenica, o prebijanju međusobnih potraživanja i poziva za izjašnjenje o načinu izmirenja preostalih obaveza od 27.12.2022. godine, sud je utvrdio da PET SERVIS d.o.o. Zenica izjavljuje da vrši prebijanje koje ima prema tužiocu u iznosu od 21.136,85 EUR-a, sa dijelom potraživanja koje tužilac ima prema tuženom, da shodno tome, međusobno potraživanje/obaveza u iznosu od 21.136,85 EUR-a je zatvoreno, te preostala obaveza PET SERVIS d.o.o. Zenica prema VIPAP VIDEM d.d. KRŠKO iznosi 3.545,89 EUR-a, pa ih tuženi i poziva da se izjasne o načinu izmirenja navedenog iznosa, odnosno da tužilac dostavi instrukcije za plaćanje navedenog iznosa ili da se izjasne da li traže da se navedena obaveza zatvori isporukom robe u vrijednosti od 3.545,89 EUR-a.

Iz Izvoda iz poslovnih knjiga tužioca - Finansijske kartice, proizilazi da ukupan dug tuženog prema tužiocu iznosi 6.938,90 KM.

Zakonom o rješavanju sukoba zakona sa propisima drugih zemalja u određenim odnosima (Sl. List SFRJ, br.43/082 I 72/82-1645, Sl. List R BiH 2/92-5, 13/94-189) u članu 20.

stav 1. tačka 1. je propisano da ako nije izabrano mjerodavno pravo i ako posebne okolnosti slučaja ne upućuju na drugo pravo, kao mjerodavno pravo primjenjuje se: za ugovor o prodaji pokretnih stvari - pravo mjesta gdje se u vrijeme prijema ponude nalazilo prebivalište odnosno sjedište prodavca. Na osnovu navedene odredbe prvostepeni sud je cijenio da je mjerodavno pravo primjenjuje se pravo mjesta prodavca, a u ovom slučaju to je tuženi.

Iz provedenih dokaza, uzimajući u obzir nalaz i mišljenje sudskog vještaka, za koji prvostepeni sud cijeni da je sačinjen u prema pravilima struke i nauke i zaključuje da je tuženi tužiocu poslao Izjavu o kompenzaciji međusobnih potraživanja i poziv za izjašnjenje o načinu izmirenja preostale obaveze od 27.12.2022. godine u kojoj tuženi navodi da obaveze tužioca prema tuženom iznose 21.138,85 EUR-a, a obaveze tuženog prema tužiocu 24.682,74 EUR-a, te da je dug tužioca prema tuženom nakon zatvaranja međusobnih potraživanja i obaveza iznosi 3.545,89 EUR-a, a vještak je mišljenja da dug tuženog prema tužiocu iznosi 6.938,90 KM.

Prvostepeni sud pravilno cijeni da dostavljenom Izjavom prestaju međusobna potraživanja između tužioca i tuženog, pa nisu osnovana pozivanja tužioca na Rješenje o potvrdi prisilnog poravnjenja Okružnog suda u Krškom od 07.03.2023. godine, s obzirom da je Izjava od strane tuženog dostavljena 28.12.2022. godine te da se od tada računa da prestaju međusobna potraživanja između tužioca i tuženog, a zaključak je da su ispunjeni uvjeti iz navedenog člana s obzirom da kako je to naveo i vještak ekonomske struke i tužilac i tuženi su dostavili svoje analitičke kartice u kojima su navedeni iznosi potraživanja tužioca, odnosno tuženog.

Članom 336. ZOO-a propisano je da dužnik može prebiti potraživanje koje ima prema povjeriocu sa onim što ovaj potražuje od njega, ako oba potraživanja glase na novac ili druge zamjenjive stvari istog roda i iste kakvoće i ako su oba dospjela. Prvostepeni sud pravilno cijeni da su ispunjeni uvjeti iz navedenog člana s obzirom da kako je to naveo i vještak ekonomske struke i tužilac i tuženi su dostavili svoje analitičke kartice u kojima su navedeni iznosi potraživanja tužioca odnosno tuženog. Članom 337. ZOO-a je propisano da prebijanje ne nastaje čim se steknu uslovi za to nego je potrebno da jedna strana izjavi drugoj da vrši prebijanje, te da poslije izjave o prebijanju smatra se da je prebijanje nastalo onog časa kad su se stekli uslovi za to. Uzimajući u obzir navedenu odredbu zakona prvostepeni sud pravilno cijeni da su se stekli uslovi za prebijanje, s obzirom da je tuženi dostavio Izjavu o prebijanju tužiocu 28.12.2022. godine i da je prebijanje nastalo znatno prije prisilne nagodbe.

U konkretnom slučaju što navodi i sam tuženi tužilac od tuženog može potraživati robu i može potraživati uplaćeni avans što je svjestan i sam tuženi, pa mu nudi da li ostatak uplaćenog avansa isplati tužiocu u novcu ili isporuku robe. Dakle, tužilac nije prebio svoje potraživanje sa potraživanjem robe nego pravom na potraživanje avansa (predujma). Tuženi se korektno ponašao i tužiocu je nudio bilo koju mogućnost da ispuni ostatak obaveze, čak je i prebijanje zvanično proveo kroz knjigovodstvo iako je mogao samo naplatiti ranije isporuke, jer se to kod sukcesivnih isporuka robe radi, a u poslovnom odnosu između tužioca tuženog se radi upravo o sukcesivnim isporukama, a član 518. ZOO-a reguliše da se iz predujma mogu naplatiti prethodne isporuke. Dakle, tuženi je iz predujma naplatio prethodne isporuke shodno navedenoj odredbi. Tužilac se trudi u postupku i u žalbi da osujeti naplatu tuženog, a poziva se na član 12. ZOO-a koji reguliše načelo savjesnosti i poštenja, a šta može biti poštenije nego da u dugoj saradnji i 600.000,00 KM prometa strane iz poslovnog odnosa naplate ranije isporučene robe i zatvore svoje potraživanje sa iskazanom razlikom u poslovnom odnosu. Tužilac stalno u žalbi potencira da je tužilac izvršio prebijanje sa njegovim potraživanjem robe starog papira koja je generički određena, što nije tačno jer je prebijanje izvršeno sa avansnom uplatom. Tužilac čak pokušava da prikaže svoje potraživanje kao individualno određenu stvar (iako se radi o

zamjenljivoj, berzanske su i cijene, a tužilac nije preinačavao tužbu), a sve sa ciljem da on svoje potraživanje ostvari, a da tuženi ostane nenamiren za neplaćeni dio duga koji tuženi ima prema tužiocu. Dakle, prebijanje je izvršeno sa plaćenim novčanim sredstvima, a ne robom, i novčanim sredstvima koje je tuženi potraživao od tužioca za već isporučenu robu. Tačnije naplaćene su ranije isporuke, pa tužilac ima pravo tražiti robu za ostatak svoga novca uplaćenog na ime isporuke robe, u čemu je i uspio u iznosu plaćene, a neisporučene robe.

Pravilan je i zaključak da dug tuženog nakon izvršenog prebijanja iznosi 6.938,90 KM, (3.545,89 EUR-a), pa kako tužilac traži da se tuženi obaveže na isporuku robe, to je sud i odlučio kao u izreci i obavezao tuženog da mu isporuči robu u vrijednosti od 3.545,89 EUR-a.

Žalbe tuženog nisu osnovane.

Tuženi navodi da je tužilac preinačio tužbeni zahtjev iako ne obrazlaže u čemu se to preinačenje ogleda. Iz tužbenog zahtjeva postavljenog u tužbi proizilazi da je tužilac tražio da se obaveže tužilac da tuženom isporuči robu, otpadni papir, u vrijednosti od 25.480,39 EUR-a. Prvostepeni sud je i dosudio tužbeni zahtjev kako glasi, ali u manjem iznosu zbog uvaženog prigovora prebijanja, dakle, u iznosu od 3.545,89 EUR-a. Tuženi je podnio žalbu i na dopunsku presudu smatrajući da nije bilo zahtjeva za donošenje iste, kao i da je tužilac žalbom proširio tužbeni zahtjev, što nije istina, jer je još u tužbi u tužbenom zahtjevu označena vrsta robe (otpadni papir) koja je zamjenljive prirode, a za donošenje dopunske presude zahtjev je sadržan u žalbama (član 192. stav 1. ZPP-a).

O troškovima postupka prvostepeni sud je pravilno odlučio, a tuženi u žalbi navodi da je u nekom drugom predmetu prvostepeni sud drugačije odlučio. Odlučeno je o svim troškovima postupka uzimajući u obzir uspjeh stranaka u postupku, te izvršeno procesno prebijanje, kako je jedino i mogao i trebao učiniti, a pozivanje tuženog da je u nekom drugom predmetu drugačije postupljeno bez dokazivanja kako i to u prvostepenom predmetu, nije od značaja za odluku o troškovima ovog postupka, pa su navodi žalbe tuženog u tom pogledu neosnovani. Ovo pogotovo jer se prvostepeni sud pozvao i na materijalno prvo u odnosu na troškove, pa se na obrazloženje odluke o troškovima tuženi upućuje bez potrebe za ponavljanjem obrazloženoga.

Zahtjev tuženog za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu je neosnovan. Odgovor na žalbu nije obavezan shodno članu 214. stav 1. ZPP-a, nego se može podnijeti. Sud shodno članu 387. ZPP-a prilikom odlučivanja o troškovima postupka uzima u obzir samo troškove koji su potrebni za vođenje postupka, a po ocjeni ovog suda, odgovori ne sadrži ništa što već ne postoji u spisu i što opravdava zahtjev da se zbog istog naknade troškovi njihovog podnošenja, pa s obzirom na sadržinu odgovora na žalbu ovaj trošak nije potreban. Slijedom navedenog, zahtjev tuženog za naknadu ovih troškova je odbijen.

Zbog svega navedenog žalbe su odbijene kao neosnovane i potvrđena prvostepena presuda, na osnovu člana 224. stav 1. tačka 2) i člana 226. ZPP-a.

Predsjednica vijeća

Sanela Popović